
Jak se kalil kapitál

01.09.2013 16:02

Mám v rodině právníka. Do roku 1994 jsem měl dokonce dva. To zemřel ve věku dvaasedmdesáti let můj strýc Jan, známý pražský advokát. On nade mnou držel ochrannou ruku, když po mně v sedmdesátých a osmdesátých letech „šlapal“ bolševik. Radil mi, jak mám vypovídat u výslechu, co po mně můžou chtít a na co jim nemusím odpovídat. Často a rád na něj vzpomínám. Jen jemu vděčím za to, že nefiguruji v Cibulkových (dnes také Žáčkových a Pencových) seznamech spolupracovníků StB.

Strýc Jan pracoval jako podnikový právník. Od něj vím, že tehdejší „disidenti,“ z nichž většina byli normalizační komunisté, vyhození po prověrkách v roce 1969 z rodné strany, vyjednávali už od roku 1985 s představiteli komunistického režimu o podílu na moci. Ne s pitomci typu Milouše Jakeše, ale například s Rudolfem Hegenbartem.

To, k čemu tady došlo v listopadu roku 1989, bylo předem pečlivě naplánováno. Včetně toho, že rozhodující vliv na transformaci ekonomiky budou mít „odborníci“ z Prognostického ústavu. Součástí plánu byl i článek Miloše Zemana, otištěný v létě roku 1989 v Technickém magazínu a popisující tristní stav naší ekonomiky. Ten měl upozornit na „novou krev,“ ekonomické odborníky, kteří budou jako jediní schopni úspěšně transformovat ekonomiku tohoto státu na kapitalistický systém.

Hlavním cílem byla nejen legalizace majetku bývalých mocenských struktur (třeba lidé z PZO Motokov, Omnipol a dalších podniků, zabývajících se obchodem s kapitalistickou cizinou, měli v zahraničí devizová konta), ale také vytvoření nového podnikatelského prostředí s novými „kapitalisty.“ Byla vymyšlena i „Kupónová privatizace,“ nejjednodušší a nejméně průhledný způsob ovládnutí státních podniků. Mělo to proběhnout následovně: Ze státních podniků se vyvede část jejich hodnoty a převede se na fiktivní akcie, v tomto případě přejmenované na kupóny. Ty budou spravovat fondy. Hodnota těchto „akcií“ se na „akciovém trhu“ (nikoli burze!) pomocí „zahraničního kapitálu“ navýší tak, že přesáhne padesát procent původní hodnoty podniku. Investoři tak získají majoritu a ovládnou podnik. DIK (držitel investičních kupónů, nikoliv akcií!) bude dostávat dividendy a spokojenost bude na obou stranách. Toto všechno mělo být koordinováno komisí pod vedením Valtra Komárka.

Vymyšleno to bylo skvěle. Nikdo ale nepočítal s tím, co vyvede jeden ze „zasvěcených,“ arogantní, ješitný a egoistický Ing. Václav Klaus. Tento člověk vycítil příležitost a „utrhl se ze řetězu.“ Přisvojil si všechny myšlenky a postavil se do čela „transformace.“ Člověk, který dosud neřídil ani trafik, najednou řídil ekonomiku celého státu! Na tom, co se stalo, má obrovský podíl viny také Václav Havel, prominentní disident a v té době už z vůle komunistů prezident této země. To on prosadil Václava Klause na post ministra financí s odůvodněním, že je to mladý, progresivní ekonom. Později toho sice litoval, ale ten jeho projev v Rudolfinu už nic nezměnil. Do této funkce doporučila Václavu Havlovi Václava Klause „disidentka“ Rita Budínová - Mlynářová - Klímová, bývalá fanatická komunistka. Kdo tehdy stál v pozadí a kdo tedy rozhodl o tom, že se nejmocnějším mužem v této zemi stal právě Václav Klaus, se dnes můžeme jen dohadovat. Dosavadní vývoj ale dostatečně dokázal, že na té ekonomické transformaci nejvíc profitovala úzká skupina lidí, jejichž minulost není zrovna čistá.

Václav Klaus si přisvojil právo rozhodovat absolutně o všem. Svě bývalé kolegy z Prognostického ústavu tak postavil před neřešitelný problém. Oni neměli jakoukoliv možnost mu v jeho jednání zabránit. Nemohli přece předstoupit před národ a říci všem občanům, že tohle všechno bylo naplánováno a rozhodnuto dávno před 17. listopadem roku 1989. Museli tedy jen trpně přihlížet. Osobně mi bylo nejvíce líto pana Valtra Komárka. Byla zde určitá šance, že pod jeho vedením ta transformace proběhne podle dohodnutých pravidel a v určitém právním rámci. Valtr Komárek už v roce 1992 zcela rezignoval a stáhl se do ústraní.

Celou akci, zvanou Kupónová privatizace, totálně rozbil Viktor Kožený se svojí „jistotou desetinásobku.“ A Klausovo „Více takových Kožených!“ Narychlo se dotiskovaly kupónové knížky a lidé prodávali jako diví. Veksláci měli žně. Za neregistrovanou kupónovou knížku se tehdy platilo až dvacet tisíc. Dva autentické výroky Václava Klause z té doby stojí

za připomenutí. Začátek roku 1990: „Něco jako národní majetek tady nikdy neexistovalo!“ Začátek akce, zvané Kupónová privatizace: „Vždycky jsme si říkali, že je to majetek nás všech. Teď si na to tedy vydáme papír.“ Nějak si nám pan profesor odporoval, nezdá se vám?

Těch prokázaných 34 miliard, které „odpluly“ s Viktorem Koženým (a s nimi odplula i celá naše námořní flotila!) mělo zůstat tady! Když se tehdy novináři ptali Václava Klause, jaký má názor na to, že zásluhou Viktora Koženého už nemáme námořní flotilu, tak jenom pozdvihl obočí: „My jsme měli nějaké námořní loďstvo?“

Investiční fondy měly působit jako správci majetku. Rozhodnutím ministra financí (Ing. Ivan Kočárník, ODS) se tyto fondy přetransformovaly na vlastníky majetku, svěřeného jim DIKy. Už nic nebránilo jejich rozkradení. Lidem, kteří uvěřili a těmto fondům svěřili své „akcie,“ zůstaly jen prázdné kupónové knížky s podpisem geniálního ekonoma Václava Klause. A protože se tak dělo podle zákona, stali se na jejich úkor z vybraných jedinců milionáři. Investiční fond Trend a jeho zakladatelé jsou toho typickým příkladem.

Podniky, které převedením až třetiny původní hodnoty na „akcie“ ztratily schopnost dále se rozvíjet, buď zanikly, nebo byly na příkaz „shora“ sanovány bankami. Místo toho, aby vytvářely zisk, byly dotovány vysáváním bank. Aby byl udržen sociální smír, byla uměle udržována zaměstnanost. Dělníci nechodili do práce, ale do zaměstnání. Mnozí z nich dodnes s dojetím vzpomínají na obědy za deset korun ve Stehlíkové Poldovce.

Už v roce 1995 bylo jasné, že tento způsob hospodaření vede zákonitě ke zhroucení celé ekonomiky státu. Vyrovnaný rozpočet byl udržován uměle tím, že do něj byly převáděny všechny rezervy. K tomuto účelu se do něj převedly také všechny přebytky z vybraného a nespotebvaného důchodového pojištění. S důsledky tohoto kroku se potýkáme dodnes.

Přes toto všechno prohlásil Václav Klaus v roce 1996 transformaci za ukončenou. Samozřejmě úspěšně! Jeho vláda končila v roce 1997 „úspornými balíčky“ a propadem HDP na mínus 0,7%.

Vrcholem geniality velkého ekonoma bylo vyzdvihování mladých a progresivních podnikatelů. Byli to „chrti“ typu Dienstla a Tykače (finanční skupina Motoinvest), kteří těžili z absence právního rámce a z bankovního socialismu. Jejich činnost nikdo nekontroloval. Václav Klaus prohlásil, že jeho cílem je vytvořit v této zemi vrstvu bohatých lidí. Už ale nedodal, že na to jejich bohatství se budeme muset složit my všichni.

Ten zhruba bilion korun, který se neoficiálně uvádí jako ztráta, je ztráta finanční, tedy přímo vyčíslitelná. Ztráty druhotné (zaniklé podniky a tím ztracené výrobní kapacity, následně pak propad exportu - není pravda, že nebylo kam vyvážet, ono nebylo co vyvážet!), se odhadují na další bilion. To, že třeba Tomáš Ježek (ano, ten, který ve Lnářích v čele privatizační komise rozhodoval komu, co a za kolik) dnes přiznává ztrátu pouhých čtyřiceti miliard (Viktor Kožený), je výsměchem všem, kdo tu dobu pamatují. Nejhorší ze všeho jsou ale dopady tohoto konání na morálku celé společnosti. Dnes zde vládou už pouze peníze. Bohužel.

To, co jsem popsal, je samozřejmě doložitelné. Přesným a chronologickým popisem událostí a dokumentací všech těchto ekonomických transformací dnes disponují lidé, kteří „byli u toho.“ Václav Klaus ví, že „oni“ vědí! Proto udělal vše pro svoje znovuzvolení. Schůzka Šlouf - Weigl v hotelu Savoy nepotřebuje komentáře. Extempore ministra vnitra Ivana Langera tuto frašku pouze završilo. Václav Klaus má teď pár let klid a jistotu, že se tyto dokumenty neobjeví. Má to také pojištěné tím, že velká část těch, kteří se také jeho zásluhou stali tou novou elitou se stamilionovými a dnes i miliardovými majetky, je stále na vysokých postech a má rozhodující vliv na dění v této zemi. Jenomže dorůstá mladá generace a ta bude také chtít svůj podíl na kořisti. Až k tomu dojde, to pak teprve bude mela!

Když se vrátím zpátky do těch přelomových devadesátých let a uvědomím si, z jakého podhoubí zde vyrostla ta nová podnikatelská elita, musím si nutně položit několik otázek. Co je pravdy na tom, že Václav Klaus umožnil bývalým nomenklaturním kádřům, estébákům, vekslákům a dalším pochybným existencím rozkrást majetek nás všech výměnou za to, že jeho jméno bude vymazáno ze všech záznamů Státní bezpečnosti? Byl v tzv. Fondu „Z“ také spis Václava Klause? Kde asi skončily všechny ty spisy, které v tom Fondu „Z“ spravoval tehdejší ministr vnitra JUDr. Richard Sacher? Jisté je jen jedno: Dokud bude Václav Klaus naživu a hlavně v prezidentské funkci, nebude zodpovězena žádná z těchto otázek. Ti, co nejvíce profitovali na Klausově ekonomické transformaci, která v této souvislosti obohatila svět o pojem „tunelling,“ mají eminentní zájem na dodržení kontinuity. Tu jim zaručuje právě osoba jménem Václav Klaus. Komu neotevřela oči prezidentská volba a zvláště to, co se dělo kolem, tak tomu je už možné nabulíkovat opravdu všechno.

Otištěno z: <http://www.outsidermedia.cz/Jak-se-kalil-kapital-1.aspx>